

ALÁVALÓ ÚRIEMBEREK

AZ EGYESÜLT KIRÁLYSÁGNAK NEM A GENGSZTERVILÁG A LEGSÖTÉTEBB OLDALA. LEGFÉLTETTEBB TITKAIT JOHN LE CARRÉ ÍRTA MEG.

A Brit-szigetek vizeiben az angol gengsztervilág nagy halainál méretesebb cápák is cirkálnak. Egyikükkel – egy nagypályás fegyverkereskedővel – nemrég találkozhattunk az AMC műsorán a *The Night Manager* hatrészes tévé-adaptációjában. Az *Éjszakai szolgálat* (korábbi magyar címén: *Éjszakai portás*) John Le Carré második nagy korszakának nyitó regénye volt. Le Carré a kémregény-írás atyamestere, megújítója, a titkosszolgálatok mindeddig leghitelesebb krónikása, vagy inkább Tolsztoja, akinek spionciklusa maga a *Titkos háború és béke*. Első regényfolyama (a Smiley-ciklus) az egymással versengő nyugati és keleti titkosszolgálatok áttekinthetetlenül körmönfont harcát testközelből dokumentálja, nagyon más szemszögből, ahogy azt a gentleman-mentalításra épített klasszikus angol kémregény (Kipling, John Buchan) vagy később az akciódús és önironikus James Bond-széria látja.

Le Carré minden kémtörténete kettős természetű: a legjobb detektívregények rejtélyeit is felülmúló titok-szövevény, másrészt gazdagon és precízen részletező lélektani regény egy pszichológia defektusokkal igencsak terhelt szakma szürke mindennapjairól és adrenalinától fűtött csúcspontjairól. Amelyek itt korántsem olyan gyakoriak és nem is olyan látványosak, mint a sármos és sebezhetetlen 007-es ügynök kaszkadőrmutatványai. Le Carré szerint a kémkedés alapvetően unalmas és küzdelmes hivatalnok munka, az olvasó azonban nem feltétlenül érzi így, a Le Carré regényeknek nincsenek üresjáratok, amikor látszatra semmi sem történik, a csendes és komótosan sorjázó mondatokból szép lassan erős háló szövődik, és amikor megrezzenek a láthatatlan pókfonalak, már késő, sem a csapdába ejtett ellenfél, sem a gyánútlan olvasó nem

szabadulhat. Le Carré briliáns elme, kitűnő sakkjátékos, nem meglepő hogy időben észrevette, a berlini falomlás nem csak a vörös világbirodalmat, de az ő gondosan felépített regényvilágát is magával sodorta. A kétpólusú világrend (a nyugati Szabad Világ és a gonosz megtestesítő Szovjetunió) harca véget ért, az angol titkosszolgálat a valóságban is elvesztette legfőbb ellenfelét, a szovjet KGB-t, másrészt a kémvilág is feladni kényszerült azt a kitüntetett helyét, amit a hidegháború idején élvezett. A két szembenálló szuperhatalom és katonai tömb – az emberiség szerencséjére – a csatatereken ugyanis sohasem csapott össze, a hidegháború mindvégig a láthatatlan frontvonalon, a titkosszolgálatok háborújában zajlott.

1991 sorsdöntő változásai a (Szovjetunió széthullása, Kelet-Európa megszabadulása a szovjet megszállóktól, a kettészakított Németország egyesítése) átrendezte a színpadot. Új szereplők léptek a porondra. Az új aktorok, az új érdekek és módszerek természetesen a kémregények dramaturgiáját is átrajzolták. A brit titkosszolgálat ugyan az 1991 után írt Le Carré regényekben is fontos tényező, de immár nem főszereplő. A főgonosz KGB helyébe alvilági figurák lépnek, maffiózók, drogbárók, illegális fegyverkereskedők, terroristák, zavarosban halászó bankárok, a piszkos pénzt tisztára mosó fehérgalléros bűnözők. Efféle gazfickók népesítik be a legtöbb kortárs kalandregényt. Mitől lesz jobb és több egy zavaros vizekre merészkedő Le Carré-opusz a gyorsan feledhető kortárs ponyvától? Mindekelőtt attól, hogy író a fékevesztett ezredfordulóban sem a látványos attrakció, nem a löporfűst, nem a fizikai erőszak, nem a vér, nem a szörnyűség érdeklí, hanem a káoszt mozgató érdek és stratégia.

Az *Éjszakai szolgálat* nem csak nyitánya az új poszt-hidegháborús Carré-korszaknak, de kulcs is a későbbi regényekhez. Ahhoz azonban, hogy megértsük Le Carré új regényciklusát, előbb körül kell néznünk, mi is változott meg a titkos háború hadszínterein.

A KÉM SZÍVE

A Secret Service nagyjából ugyanolyan maradt. A titkosszolgálati munka – ezt állítja minden Le Carré-regény, a régi-ek éppúgy, mint az újak – meglepően prózai, 99% szolgálat és egy százaléknyi titok. Alapvetően hivatali erények kellene hozzá, türelem, hangyaszigor, realizmus, sok terabájtos memória, és mindössze egy cseppnyi fantázia, ami ebben a szakmában látványosan ellenjavallt, mint minden, ami bizonytalan, grammokban, bájtokban nem mérhető, és mégis, enélkül a vajakosság nélkül az adatok, kódok halmazából sohasem lehetne elővarázsolni a titkokat.

Az *üldözött* (2014) titkosszolgái, a mesterkém (Philip Seymour Hoffman) és kollégái idejük nagy részét az irodában töltik, a számítógépeik előtt, de ha kiszabadulnak a terepre, az sem akciódúsabb, többnyire álcázott lehallgató furgonjukban szoronganak. A Bond-sorozatban számolatlanul hullik a férge (igaz, ott az emberhalál éppoly kevésbé vehető komolyan, mint Bond sebezhetetlensége), de az elmúlt évek egyik legjobb kortárs tematikájú kémfilmjében, *A bűn árfolyamában* (kivételesen nem Le Carré-adaptáció) is minimum tucatnyian halnak meg a titkosszolgálat és a fegyverkereskedők összecsapásában, a Guggenheim Múzeum szupermodern rámpáin 12 percen át ömlik a vér, és addigra már túl vagyunk jó pár (bér)gyilkosságon. Az *üldözöttben* mind Le Carré, mind a

rendező, Anton Corbijn csúcsra járta az akciódús ponyvaregényt/kémfilmet porig romboló minimalizmust. Itt senki sem hal meg, senkit nem kínoznak meg, sőt még egy pisztolylövés sem dörren. És mégis minden és mindenki tönkre megy. Happy end nincs, csak ótvar nagy titkosszolgálati kudarc és csömör. Köszönhetően a társszervezetek kíméletlen rivalizálásának. Az *üldözöttben* ugyan főleg német titkosszolgák teszik tönkre egymás életét és titkos akcióit, de a séma ugyanaz, mint a *Secret Service* elefántcsonttoronyában játszódó *Le Carré* regényekben. A kémelhárítás (MI5 – a Military Intelligence 5. ügyosztálya, a Részleg) és a hírszerzés (MI6 – vagy, ahogy a kémből lett angol regényíró hidegháborús ciklusában nevezi: a „Körönd”) kölcsönösen előnyös együttműködés helyett inkább ádáz harcot vív a prédáért és a dicsőségért. A kétfajta feladatkör között természetesen van különbség, a cél meghatározza a módszert, a defenzív kémelhárítás, az abszolút biztonság jegyében semmit sem kockáztat, a gyanús „cél-személyeket” legszívesebben azonnal likvidálná vagy börtönbe zárna, a hírszerzés az „aktakukacokkal” ellentétben a kockázatos akciók, a körmönfont csapdák híve. A konfliktust persze tovább mélyíti a szakmai ártalom: egy jó kém alapjáraton hasadt lelkű,

merthogy hivatalból kettős életet kell élni, és paranoiás, hiszen másképpen aligha tudná tökéletesen álcázni valódi énjét. Ebből az alaphelyzetből következően előbb-utóbb szociopatává kell lennie (ha ugyan nem épp ez az eleve benne rejlő hajlam vezette őt a titkosszolgálatához), vagyis épp hogy nem az együttműködés és az empátia lesz a legfőbb erénye. Az ideális titkosügynök – a való világ felől nézve – csődtömeg. A melodramatikus szerelmi szál leginkább eme lelki sérülés okán kerül be az újabb *Le Carré* regényekbe és adaptációkba is. Legerőteljesebben *Az elszánt diplomatában*, ahol is a sötét titkok mellett legalább annyira fontos a magának való, szenvedelmes kertészkedő, palántáit a feleségénél többre becsülő külügyér nevelődés-története, aki, igaz hogy megkésve – a felesége halála után – megtanul végre szeretni is, sőt meghalni is a szerelemért.

Az érzelem a kémszakmában mindig végzetes. A kémiskolában ezt valószínűleg nem egészen úgy tanítják, ahogy azt *Le Carré* teszi, legfeljebb a csinos KGB-ügynöknőktől óvják a zöldfülű hírszerzőket, a nőcsábász James Bond mindenesetre mutatja a nevelés sikerét: a 007-es sármja igazi nőgyűlölőt rejt, szó nincs semmiféle ellágyulásról.

Az üldözött mesterkémje, Günther Bachmann (Hoffman) egy kudarcba fulladt

„A káoszt mozgató érdek”

(Susanne Bier: *Éjszakai szolgálat* – Alistair Petrie és Hugh Laurie)

bejárati akció óta elszántan magányos hírszerző, aki tudja, „snecivel foghatunk nagyhalat, és azzal még nagyobb”, de megsajnálja a csalit, igaz, csak utólag. Az *Éjszakai szolgálatban* ez akció közben történik meg, de ott rendhagyó a hírszerző-főnök is, egy áldott állapotban lévő kismama üldözi a vilálg legprofibb és leggonoszabb fegyverkereskedőjét. Legalább is filmben, Susanne Bier mindenféle szempontból – a női szemszög jegyében is – aktualizált *Le Carré*-átiratában.

Le Carré klasszikus kémregényeiben azért a célt a legnagyobb rivalizálás közben sem vesztik szem előtt, nem kérdés, ki a legyőzendő főgonosz: Carla, a KGB főnöke, és természetesen az általa védett világrend, a kommunizmus. A Szovjetunió összeomlása után a nyugati kémszervezetek vezetői úgy érezhették magukat, mint Günther Bachman, amikor a CIA megpróbálja lekapcsolni a nagyhalat (a terroristák támogatásával gyanúsított arab milliomost), akivel ki akarta fogni a cápát. „Mit akar? Megölni? Lesz egy marha nagy lyuk, amit ki tudja ki fog betölteni. Senki se tudja. És kezddhetjük az egészet előlről.”

A *Secret Service* és a KGB alighanem jól el lett volna egymással még pár évig, a nyugati és keleti politikusok idealizmusa azonban véget vetett a négy évtizede tartó titkosszolgálati sakkjátszmának. A Szovjetunió és a kommunista világrend helyét azonban várakozásaikkal ellentétben nem a demokrácia és a szabadversenyes kapitalizmus töltötte be, hanem a szervezett bűnözés, a korrupció és vadkapitalizmus.

PAX MAFIOSA

Aki elolvassa a poszt-hidegháborús *Le Carré*-regényeket, azonnal érzékeli a különbséget a korábbi viszonyokhoz képest: az ellenség megfoghatatlanná vált, a gonosz sárkány egyetlen feje helyébe tucatnyi nőtt.

Az *éjszakai szolgálat* hírszerzője egy veszedelmesen sikeres illegális fegyverkereskedőt akar lebuktatni, úgy, hogy egy ügynököt bejuttatnak a multimilliomos udvartartásába. A *Törékeny igazságban* egy dzsihadista fegyverkereskedő kerül célkeresztbe. Az *üldözöttben* egy jótékonyági szervezet vezetőjének próbálnak csapdát állítani, mert azt gyanítják róla, hogy a

humanitárius segélyszállítmányok egy részéből az Al-Kaidát pénzezi („Elindul egy hajó Ciprusból 1000 tonna gabonával, kiköt Dél-Jemenben, hogy aztán már csak 900 tonnányi segéllyel induljon tovább a célállomásra, Dzsubutiba. A hiányzó 100 tonna búza árából rakétakilövőket vesznek a terroristáknak.”) Az *Elszánt diplomatában* a címszereplő felesége kezd fölöttébb kockázatos magánnyomozásba egy gyógyszergyár afrikai piszkos ügyletei után. A cég a multi-rezisztens TBC elleni új gyógyszerét mit sem sejtő beteg kenyai páriákon teszteli, hogy így spórolja meg a szabályszerű, de lassú és mérgező ellenőrzött gyógyszereszetet. A legfrissebb Le Carré-adaptáció, *A mi emberünk* főszereplője az orosz maffia egyes számú púzmósodása, és minden sötét titkának tudója. Mivel attól tart, hogy az új maffiafőnök („a Herceg”) őt és a családját is el akarja pusztítani, alkut ajánl az angol titkosszolgálatnak, a védelemért cserébe minden szennyest kipakol.

Fegyver- és drogkereskedők, maffiózók, terroristák. Hogyan léphetett a mégoly erős szervezett bűnözés a világhatalmak helyébe?

A folyamat kezdetének részletes leírása a *Pax Mafiosa* című tanulmányban (Claire Sterling, 1993) olvasható. A Szovjetunió és a kelet-európai szocialista tömb felbomlása nemcsak a demokráciára vágyó boldog kevesek szabadságát hozta el, hanem az európai szervezett bűnözés óriási lehetőségét is, hogy regionális tényezőből kontinentális, majd globális erővé válhasson. Nagyon durva tréfa: a bűnözés egyesült Európája hamarabb megvalósult, mint a demokráciáé.

A szicíliai és az orosz maffia már 1992-ben megállapodott (Prágában) Európa felosztásáról és az együttműködésről, a KGST, a kelet-európai szocialista országok gazdasági szövetsége helyébe a „kölcsonös gazdasági segítségnyújtás” maffia-verziója lépett. Nem túl meglepő, hogy Közép- és Kelet-Európában a puha vagy kemény diktatúrákra épült, hagyomány nélküli, gyengécske demokráciákat a szervezett bűnözés rövid úton hatalmába kerítette, annál váratlanabb, hogy Nyugat-Európa erős immunrendszerét is kijátszhatta. A nyugati társadalmak gyengesége épp az erejükben rejtlett. A művelt Nyugat komolyan vette – he-

lyesen – a demokrácia játékszabályait, épp csak egy aprósággal nem számolt, mi van akkor, ha valaki nem tartja be e játékszabályokat? Márpedig a szervezett bűnözés nem a fair play iránti szenvedélyéről nevezetes. A jogos önvédelemre képtelen demokráciákban a 90-es évek elején megismétlődött a Weimar-szindróma, ha nem is politikai téren, hanem a gazdaságban. A Weimari Köztársaságban a parlamenti demokrácia becsülte le politikai ellenfelei veszélyességét, a Berlini Fal leomlása utáni eufóriában a szabad piac önvédelmi reflexei hagytak ki. A nyugati jogrend (különösen a nyugat-német) aggályosan korlátozta az állami beavatkozást mind a privátszférába, mind a piaci versenybe. Ez mindaddig tökéletes megoldás, amíg az illető társadalomban nincs a szervezett bűnözés. Ilyen ideális helyzet azonban csak elméletben létezik. A bölcs törvényalkotónak viszont nem az utópiából, hanem a realitásból kellene kiindulnia, különben a törvény ellenkezőjére fordul. A szigorú adatvédelem jegyében a német bűnüldöző szervek például nem ellenőrizhették a bankszámlákat, akkor sem, ha biztos tudomásuk volt arról, hogy „piszkos pénz” áramlik a szóban forgó számlára. Az olasz maffia elsőként ismerte fel, hogy a fair play-t aggályosan védő német jogrend ideális mindazok számára, akiknek eszükben sincs a szabályok szerint játszani. Ennek következtében még csak kicselezni sem kellett a törvényeket, a szicíliai maffia egyszerűen átsétált a zöld folyosón. A maffiának volt még egy ütőkártyája, óriási mennyiségű befektethető pénzzel rendelkezett. Miután törvény nem kötelezte és tőkéje bőséggel volt, behozhatatlan előnnyel indult a piacon. És mivel a pénz és a hatalom csereszabatos, az európai közös piacra 1993 táján rászabaduló irtatlan mennyiségű piszkos pénz (akkori becslések szerint 500 milliárd dollár) radikálisan átrajzolta a hatalmi viszonyokat is.

Íme a terepasztal, ahol Le Carré új ciklusának regényei játszódnak. Nyugaton a helyzet változatlan – azóta is. Keleten pedig soha nem is változott, hiszen minden egypárti diktatúra törvényszerűen a maffia modelljét másolja. 1991 után a KGB könnyedén cserélte politikai hatalmát gazdasági hatalomra. Mi történt eközben a Kö-

AZ ANGOL POLIP

„Igazából nem is az volt a meglepő, hogy milyen sok csápja van egy ilyen polipnak, hanem az, hogy milyen könnyedén nyúl be a szentélyek szentélyébe is.” – csodálkozik Rex Goodhew, a Whitehall egyik erős embere, az *Éjszakai szolgálat* „Tapadóakagyló” hadműveletének főnöke. A hidegháború után játszódó Le Carré regények mindegyikében ugyanezt a sokkot éli át a tisztességes, idealista, a játékszabályokat betartó angol titkosszolga. A kém „bejött a hidegről”, hogy aztán döbbenettel tapasztalja, az ellenség nemhogy a kapuk előtt, hanem odabent van már. És persze az sem kevésbé sokkoló, hogy az új ellenség igencsak másként viselkedik, mint a korábbi. A Secret Service hasonló problémába ütközött, mint a reguláris hadseregek, amelyek hozzájuk hasonló szervezett erők elleni hadviselésre voltak kiképezve, és aztán vége érhetetlen gerillaharcba bonyolódtak a megfoghatatlan, láthatatlan, csatasorba sohasem rendeződő ellenséggel, előbb Afganisztánban, majd Irakban. A KGB ellentétes ideológiát képviselt ugyan, de a szervezeti struktúrája, szándéka és stratégiája – lévén a nyugati titkosszolgálat tükörképe – kiszámítható volt. A Köröndön tudták például, hogy mit kell védeni, mert tudni lehetett, hogy a szovjet titkosszolgálat mit akar. Az új, ezerfejű ellenfél – a maffia és a terrorizmus – azonban kiismerhetetlen. A terrorizmus *bárkit* célba vehet (még ha vannak is kitüntetett célpontjai), mert még a legártatlanabbak, legvédtelenebbek elpusztítása révén is közelebb jut az ellenfél elrettentéséhez: „hát még az ártatlanok sincsenek biztonságban?” A szervezett bűnözés úgyszintén kiszámíthatatlan, mindenhová behatol, a sarki fűszerestől a minisztériumokig. Ki a „vakond”? – Le Carré klasszikus „Secret Service kontra KGB” kémregényeinek (mint a *Susztér, szabó, baka, kém*) alapkérdése ismétlődik, csak épp a válasz lett sokkal bonyolultabb. Az ellenfél titkosszolgálatába beépített kettős ügynök ugyanis ritka, mert a hírszerzés számára komoly szellemi munkát, lélektani finomhangolást igényel e kreatúra megteremtése, beépítése és tökéletes álcázása. A maffia nem bíbelődik ilyesmivel, nincs szüksége meghasonlottakra, árulókra, akik átállnak a másik ideológia oldalára, céljaihoz bőven elég, ha korrumpálni tudja a meg-

akadályozója) másképp látja: „Kizárólag a hazám stratégiai érdekeit tartom szem előtt. Hazánk egy olyan elit közösségnek köszönhetően tart ott, ahol szeretnénk, amely felett nincs befolyásunk. Létszükséglet és létflózófiánk egyben. A közösséget fenn kell tartani. Szükségünk van Richard Roperre.”

Az idegméreggázzal és egyéb tiltott fegyverekkel kereskedő Roper nélkül („semmi sem gyönyörűbb a ragyogó napalmnál éjszaka”) tehát nem működik a szabadversenyes kapitalizmus, sem a demokrácia. Ez fölöttébb kínos. A demokrácia eszerint már csak álca, parván, Patyomkin-díszlet. A demokratikus elvek (szabadság, testvériség, egyenlőség) már csak szép szavak, a háttérben, a mélyben az ódon feudális erőpolitika uralkodik – a forma szerint demokratikus kormányzatnak óriási szüksége van a szürke eminenciásra, akit nem köt a törvény, és a piszkos munkát könnyedén elvégezheti. És nem Roper az egyetlen szereplője a törvényes világgal összeszővetkezett alvilágnak. A Le Carré-univerzum egészében merő érzékcsalódás: tisztosnak látszó, de pénzmosodaként működő bankok (*Single & Single, Az üldözött, A mi emberünk*), a betegekben illegálisan kísérletező gyógyszergyártók (*Az elszánt diplomata*), az öngyilkosságnak álcázott gyilkosságok nyomait eltüntető rendőrök (*Törékeny igazság*), az illegális, de titkos állami megrendelésre működő fegyverkereskedelem (*Éjszakai szolgálat*), a külpolitika kiszervezése magáncégekbe, akik akár helyi háborúk kirobantását is vállalják – természetesen diszkrécióval (*A zebra dala*).

A feudalizmus tehát egyre inkább átüt a demokrácia vékony leplén. A szalonképtelen, tisztességtelen praxis, a rejtegetett bűn titkos társadalmat szül. Ezért is maradhat főszereplő a titkosszolgálat – csak immár egy önnön természetéből teljesen kiforduló titkosszolgálat, amely nem leleplezi, hanem épp ellenkezőleg: leplezi, titkosítja a bűnököt. Le Carré legutolsó regényében már a Secret Service munkáját is a törvény és ellenőrzés felett álló magáncégek veszik át. Hogy milyen pusztító következményekkel jár, ha egy vérprofi cég (Etikus Végeredmények Zrt.) lép a Körrönd helyébe, elrettentő diagnózist ad róla a *Törékeny igazság*.

Le Carrét olvasva úgy tűnik, bevégzettetett. •

felelő tisztségviselőket. A tisztességben megőszült angol spion, az erkölcsi érzékét még el nem vesztetett zöldfülű titkosszolga (a *Törékeny igazságban* együtt derítik fel a külügy eltussolt véres akcióját), nemritkán a botcsinálta amatőr kém (*Éjszakai szolgálat, A mi emberünk*) minden 1993 utáni Le Carré regényben beleütközik a maffia, a fegyverkereskedők, a drogbarók, a pénzmosók által megvásárolt rendőrök, ügyvédek, bankárok, politikusok, vagy éppenséggel titkosszolgák bűnpártolásába. És ez már nem a Le Carré hidegháborús ciklusából ismerős szakmai féltékenység és rivalizálás folytatása, hanem vadonatúj jelenség. A „vakondot”, ha nem is egyszerű megtalálni, végül is lokalizálni lehet, a maffia és a korrupció viszont olyan, mint a rák, behálózza a testet, a társadalmat és elszívja életerejét. És azért olyan különösen veszedelmes, mert az ép és a beteg sejt egy ponton túl már nem szétválasztható. A maffia nem rombolja szét a demokrácia intézményrendszerét, hanem élőködik rajta. Nem ellensége önmagának (mint a „buta” vírus), hogy elpusztítsa a gazdatestet. Szicília kísérleti laboratóriumában már hosszú évtizedekkel ezelőtt kikísérletezték a módszert: példának okáért a maffia nem megszünteti, hanem irányítja a közbeszerzéseket.

„Megsajnálja a csalit”

(Anton Corbijn: Az üldözött – Philip Seymour Hoffman)

Le Carré ezredfordulós *spy thriller*-eiben nem a titkos praktikák és a gyilkosságok, hanem a korrupciónak, az alvilági befolyásnak

ez a szemérmetlenül nyílt és pusztító jelenléte az igazán hátrborzongató. A sokkot tovább fokozza, hogy nem a periférián, nem a feudalizmusból soha ki nem kecmergett Szicíliában vagy Oroszországban, nem az óvilág és modernitás közt száz éve megrekedt Közép-Európában járva szembesülünk ezzel a mindent szétrothasztó kórral, hanem az európai civilizáció centrumában, a demokratikus jogrend erősnek hitt bástyájában, Angliában: „a keleti vadkapitalizmus lassan, de biztosan eléri a nyugati világot”.

Le Carré nem áll meg itt, még sötétebb képet fest Nagy-Britannia (és Európa) állapotáról. A korrupció a mai világban nem jellemhiba, nem egyéni botlás többé, hanem általános gyakorlat, az államrezon része. Le Carré már az *Éjszakai szolgálatban* pontosan felrajzolta ezt a helyzetet. Richard Onslow Roper, az *illegális* fegyverkereskedő, a regény egyik szereplője szerint – aki az igazságért az életét is feláldozza – „a legrosszabb ember a világon”. A brit titkosszolgálat magas rangú vezetője (egyszersmind Roper pártfogója, piszkos ügyeinek eltussolója, a fegyverkereskedő lebuktatására indított titkosszolgálati akció legfőbb